

ΜΙΑ ΜΟΥ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ *

ΑΝ ὄνειρεύθης ἄγγελον ποτὲ μελαγχολίας,
"Αν ν' ἀτενίσῃς ὀφθαλμοὺς σοῦ ἔτυχε δορκάδος,
Γλυκὺ νὰ ἔχουν λάγκευμα τῆς πρωϊνῆς πλειάδος,
Ἐκείνη φέρει τὴν μορφήν αὐτῆς τῆς ὀπτασίας.

Γελᾷ καὶ παίζει μ' ὄνειρα τοῦ λυκαυγοῦς ἀκόμα,
Τὰ χεῖλην τῆς μεϊδιάμα χρυσώνει γοητείας,
Ἐὰν τὴν βάβῃ μαγικὴ βαβὴ μελαγχολίας
Πρὸς κόσμον τῆς εὐρύτερον ἴσως πλανᾷ τὸ ὄμμα.

Λούουν τὸ ῥόδον τῆς αὐγῆς αἱ πρωῒναι ἀκτῖνες
"Οπου ἡ μάγισσ' ἀνοιξίς τὴν νύκτα τὸ ὑφαίνει
Ἴδου πλὴν ὁ μεσημβρινὸς κ' ἐξαίφνης τὸ μαραίνει·
Μόν' αἱ ἀπάται δὲν γερνοῦν, τοῦ βίου αἱ Σειρῆνες.

Καὶ ἡ ζωὴ μας ὕφασμα ὀνείρου καὶ χιμαίρας
Ψυχρὰ ὥς ἀντανάκλασις ἀκτῖνος τεθλασμένης
Ἡμελημένον δώρημα τυχαίας εἰμαρμένης,
Ἄλλοῦ φαντασιοκοπεῖ στιγμής ἐντελεστέρας.

1853

† Δημοσθένης Δ. Βαλαβάνης.

* ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ἐν εἰλικρινεῖ συγχινήσει καὶ μετὰ μυχίας χαρᾶς ἀνοίγομεν μίαν σελίδα τοῦ Ἡμερολογίου πρὸς καταχώρισιν καὶ φιλοξενίαν τοῦ ποιήματος τούτου εἰς εὐλαβὲς μνημότυνον τοῦ ἀοιδίου ποιητοῦ Δημοσθένους Βαλαβάνη, περὶ οὗ ὁ μακαρίτης Σπ. Βασιλειάδης, ὁ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης τῆς «Γαλατείας» λέγει πού εἰς τὰς Ἀττικὰς Νύκτας, ὅτι «ἦτο τὸ γλυκύτερον καὶ συμπαθέστερον ἄστρον τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως». Ὁ Βαλαβάνης ἀπέθανε τὸν Μάιον τοῦ 1854, ἐν ἡλικίᾳ μόλις εἰκοσιοκτῶ ἐτῶν. Τὸ δὲ ποίημα τοῦτο, ὅπως ἀνέκδοτον, ἔγραψεν ἐπὶ λευκώματος νεανίδος θανούσης πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ἐξ οὗ καὶ διεσώθη. Ἀπεσπάσθη δέ, εὐμενῶς παραχωρηθὲν ἡμῖν, ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς ἣν περισυνέλεξε μετ' εὐλαθείας καὶ στοργῆς ὁ συμπαθὴς αὐτοῦ ἀνεψιὸς καὶ ἡμέτερος κάλλιστος φίλος κ. Γεώργ. Α. Βαλαβάνης, καὶ τὴν ὁποίαν ὑπὸ τὸν τίτλον τὰ Σωζόμενα μετὰ βιογραφίας τοῦ ποιητοῦ θέλει ἐκδῶσει λίαν προσεχῶς.